

Viețile secrete ale sfinților 2

La un moment dat, creionul meu a făcut un X în dreptul unui nume care m-a intrigat. Sfântul Ioan Gură de Aur.

— Cum adică gură de aur? am întrebat-o pe bunică-mea. Avea dinții de aur?

Rica frământa aluatul de plăcintă. Ca nea Dobre de la etajul doi. Când dădea dublă la table, în fața blocului, zâmbea să i se vadă cei doi dinți de aur. Iar când se gândea la șah, stătea cu bărbia în palmă și ciocănea cu unghia în dintele de sus.

— Bă, nea Mitică, zicea el, ce mutare e asta, de unde ai scos-o?

— Din chiloți, răspundea nea Mitică în timp ce se scobeia în nas. Ma' muți sau nu ma' muți?

— Mut, mut. Ce mă grăbești așa, șahu' e joc de gândire.

— Da, bă, da' tu nu știi ce faci acolo, că de gândit oricum nu gândești. Te scarpini la coaie sau ce?

Vara, nea Dobre venea zilnic cu trei-patru lădițe cu fructe. Ba caise, ba piersici, ba vișine. Una i-o vămuiam noi direct în parcare din spatele blocului, în timp ce ne jucam de-a indienii. Restul le ducea acasă și împărțea prin tot blocul. Un kil colo, unul dincolo.

— Adică vorbea frumos. Ținea predici frumoase.

— Și de-asta l-au făcut sfânt?

Mi se părea foarte puțin.

— A fost persecutat pentru credința lui, a zis bunică-mea.

— Ce plăcintă faci?

— Una cu brânză și una cu mere.

Tot în parcare din spatele blocului eram și în ziua în care am fost promovat bărbat. Mai întâi, am dat vreo trei ore cu o minge în zidul blocului vecin, până a ieșit o babă să mă amenințe că o să văd eu pe dracu'. După aia, am găsit niște clienți pentru tenis de picior. Eee și exact când eram la conducere, a venit nea Gheorghită de la etajul 3 să mă cheme. Inițial am fugit. Credeam că s-a plâns baba aia de mine și urma s-o încasez. A avut ceva de furcă nea Gheorghită să mă convingă. După aia, m-a strâns de umeri și mi-a zis că trebuie să fiu tare că de acum eu eram bărbatul familiei, că taică-miu a murit. Era o zi plină de realizări. Întâi că scăpasem de o bătaie binemeritată, apoi că devenisem bărbat la opt ani, ceea ce nu e la îndemâna oricui. Mă întrebam deja dacă era cazul să mă apuc de fumat sau nu. Chestia cu moartea nu prea o pricepeam eu. A murit, a murit, bun, dar când se întoarce acasă, că era plecat de vreo două săptămâni. Am intrat în bloc. Strigătele bunică-mii se auzeau de pe la etajul unu. Pe la doi, am înțeles și ce zicea:

— Mariuuuuuu! Unde e băiatul meu? Dați-mi băiatuuuu!

Ușa era dată de perete. Tot blocul era acolo. Bunică-mea stătea într-un fotoliu din hol. Era îmbrăcată toată în negru și răcnea. Când m-a văzut, a început să țipe și mai tare, lucru de care nu o credeam în stare. M-a luat în brațe, m-a strâns de mi-a tăiat răsufierea și mi-a strigat direct în ureche:

— Mariuuuuuu!

Cu greu m-am smuls și i-am spus:

— Gabi. Eu sunt Gabi.

Eee și la faza asta, a început să plângă și mai tare. Erau acolo o groază de muieri. Toate în doliu și toate plânse, de

ziceai că a murit Stalin din nou. Acum stau și mă întreb, când au avut ele timp să regizeze toată afacerea, să facă rost de haine etc. Cred că le aveau pregătite. Pe vremea aia, oamenii erau pregătiți de orice. Timp de vreo patruzeci de ani, preocuparea fundamentală a bunică-mii a fost pregătirea accesoriilor pentru propria înmormântare. Jumătate de șifonier era cu astea. Le schimba periodic, să fie în pas cu moda. Pe bunică-miu nu-l interesa.

— Mort să mă văd, spunea el.

Bunică-mea îl privea cu milă.

— Cine știe unde ajungi...

— Ei, unde ajung? Tot acolo ajung.

Mai împins, mai tras, am ajuns în sufragerie. Acolo erau numai bărbați. Se cinsteau cu vin roșu. Înfulcau colaci. Bunică-mea întâi a făcut colacii, abia după aia s-a îmbrăcat în negru și s-a pus pe zbierat. Toată procedura asta nu se putea desfășura fără colaci. Pe masă, unde în general stăteau sarmalele și fasolea, și tablele, acum era un sicriu. Un binevoitor m-a ridicat de subsuori. În sicriu era un tip galben, îmbrăcat în uniforma lui taică-miu de maistru militar. Ținea o icoană mică între degete.

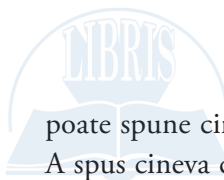
— Pupă-l pe taică-tu, a zis un bărbat. Pupă-l, că e ultima oară când îl vezi.

Țin să-i mulțumesc pe această cale. Din acel moment, viața mea nu s-a mai despărțit de moarte. Totuși, nu puteam să mă hotărâsc. Că acolo nu era taică-miu nu aveam nici un dubiu. În primul rând, taică-miu nu era galben. În al doilea rând, el zâmbea mereu. Tipul din sicriu era încruntat și cam supărat. Și, în al treilea rând, nu avea nici un cuvânt pentru mine.

— Hai, mă, pupă-l.

— Lasă, mă, băiatu' în pace. Nu vrea, nu vrea.

Așa că l-am pupat. Acum ar fi culmea să pretind că iconița aia era cu Sfântul Ioan Gură de Aur. Dacă nu mă înșală memoria, era cu Maica Domnului. Dacă o persoană binevoitoare mi-ar oferi o bursă la muzeul de artă din Cincinnati, unde se află tabloul *Iertarea Sfântului Ioan Gură de Aur* de Mattia Preti, aș putea oferi o interpretare mai coerentă. Până atunci, trebuie să vă mulțumiți cu una total nefondată. Gurile rele spun că sfântul, pe vremea când se nevoia în deșert, a fost ispitit de o frumoasă prințesă. După ce au păcătuit cu voluptate, sfântul a aruncat-o de pe o stâncă. Chinuit de remușcări, s-a dus la Roma în căutarea iertării. În mod uimitor, aceasta nu i-a fost acordată. Atunci, sfântul a jurat să nu se mai ridice în picioare, să trăiască asemenea animalelor, până când va fi iertat. Timp de câțiva ani, s-a hrănit numai cu iarbă și rădăcini. În cele din urmă, a apărut prințesa, purtându-i copilul. Și exact copilul a fost cel care l-a anunțat că a fost iertat. Buuun. Cavalerul ioanit Mattia Preti bagă cinci personaje în *Iertarea Sfântului Ioan Gură de Aur*. Țăla dezbrăcat, în patru labe, care începe să se ridice, este Sfântul Ioan Gură de Aur. Într-o atitudine de umilință extremă, el își primește iertarea păcatelor din mânuța dolofană a propriului prunc, debordând de inteligență ca orice copil. Când suntem mici, se pare că toți suntem deștepți. Ne prostim după aceea. De obicei, când descoperim că Dumnezeu, în imensa lui înțelepciune, a împărțit umanitatea în două sexe diferite. Copilul este susținut de frumoasa lui mămică. Și înțelegem cât de mare a fost ispita sfântului. Bărbatul, care pare să-l ducă în lesă pe sfânt ca pe un pudel, este, după părerea mea, un prinț al Bisericii. Dacă aș putea să studiez îndeaproape stema de pe tichia lui, aș putea indica și organizația bisericească din care face parte. Din acest motiv, am nevoie de o bursă extinsă în Cincinnati. Dar îmi

poate spune cineva cine este somalezul ăla mic din dreapta? A spus cineva că e fratele celui mai mic și mai alb? Hai să o luăm de la capăt. Deci, Sfântul Ioan stătea liniștit în peștera lui. Se ruga sau juca *Solitaire*. Când, deodată, a apărut prințesa asta frumoasă. Nu, sincer, în mijlocul deșertului, o prințesă frumoasă și singură. Hotărâtă să-l seducă pe Ioan. Eu unul nu pot să-mi închipui cum mirosea sfântul. Prefer să nu mă gândesc. Care sunt șansele? Zero absolut. Era DIAVOLUL. Să ne mai uităm un pic la somalez. Poate că pare el un copil, dar piciorul îl dă de gol. E picior de maratonist. E Nichipercea, ce mai încolo și-ncoace. Penitența Sfântului Ioan Gură de Aur a fost atât de puternică, încât a întors ispita pe dos, ca pe o mânășă. De la Întuneric a trecut la Lumină. Nichipercea privește siderat, șocat, cum îi scapă frăiele din mâini. Iar omul Bisericii se uită la el, nu la sfânt, nici la ispita lui, despre care înțelegem că era o iluzie. Totul se petrece sub supravegherea calmă și blândă a Bisericii. Păi lui nea Mattia îi convenea să ridice osanale Bisericii, în timp ce se prăjea sub soarele maltez. Care nu e mulțumit cu interpretarea să scoată lovelele de bursă.

Să nu-și închipuie careva că taică-miu a murit de vreo boală incurabilă sau în vreun accident. Deși, având în vedere că a murit pe masa de operație, varianta accidentului nu e cu totul exclusă, dar cel puțin nu a fost un accident de autovehicul. Măcar atât e clar. Nu. El avea ulcer. Doctorul i-a spus:

— Fără țigară, fără alcool.

Cum se trezea, aprindea țigara. Seară de seară era la cârnumă cu prietenii. Avea mulți prieteni. Îl vedeam o dată pe lună. S-a rugat doctorul de el doi ani să-l opereze. Nuuuu. După aia, când a vrut el, a fost prea târziu. Țștia de la Constanța nici n-au mai vrut să-l opereze. A ajuns la București. Culmea

e că, dacă nu se ducea, mai trăia niște ani. Ultima oară am fost la doctor la vizita medicală de la recrutare. A fost o întâlnire nefericită. Am dat peste o mătușă arțăgoasă. Ziceai că ea era șefa Statului Major.

— De ce n-ai făcut, mă, armata până acu'? s-a răstit la mine. Asistenta tremura de frică în spatele ei.

— Am făcut facultatea, am răspuns eu.

Nemulțumită de răspuns și de faptul că respiram, a început să-mi răsfoiască dosarul. Deodată s-a înroșit la față și a răcnit:

— Ce-i asta? Ce analize sunt astea?

Adevărul e că și eu voiam să știu. Asistenta a început să se bâlbâie:

— Păi, știți, nu am putut să-i luăm sânge...

Generăleasa a explodat. A trântit dosarul de birou. Niște analize irelevante au zburat sub patul de tortură.

— Cum adică nu ați putut să-i luați sânge?

Adevărul e că nu au putut. Prima care a încercat a fost una tinerică. M-a pus să-mi suflec mâneca de la cămașă. Când a văzut straturile de grăsime de pe brațul meu, a chemat-o pe una mai bătrână. Aia a strâns bine garoul. A înfipt seringă. A tras. Nimic. A mai încercat odată. Nimic. Încă odată. Nimic. Pe la a opta încercare, au trebuit să o scoată pe aia tânără că leșina. A stat ea un pic și s-a gândit. A chemat-o pe alta. Asta a venit, a aruncat o privire expertă la brațul meu ciuruit și a zis:

— Trecem la dreapta.

La asta nu mă gândisem. Deja mă întrebam dacă o să ajungem și la picioare sau la alte organe mai vascularizate. La dreapta, a fost la fel ca la stânga. Vreo douăsprezece încercări eșuate. Au chemat-o pe experta expertelor. Deja era seminar acolo. Toate asistentele din spital erau călare pe mine. A venit